

Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25.03.1994, sp. zn. 4 Tz 1/94), ECLI:CZ:VSPH:1994:4.TZ.1.1994.1

Číslo: 48/1994

Právní věta: Jestliže byl zbytek trestu odnětí svobody, dosud nevykonaný vzhledem k podmíněnému propuštění odsouzeného, prominut rozhodnutím prezidenta republiky o amnestii z 3. 2. 1993, nelze o tomto zbytku rozhodovat podle 64 odst. 1 tr. zák., tedy že se odsouzený osvědčil, resp. že se zbytek trestu vykoná.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 25.03.1994

Spisová značka: 4 Tz 1/94)

Číslo rozhodnutí: 48

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Podmíněné propuštění

Předpisy: 140/1994 Sb. § 64 odst. 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 48

Jestliže byl zbytek trestu odnětí svobody, dosud nevykonaný vzhledem k podmíněnému propuštění odsouzeného, prominut rozhodnutím prezidenta republiky o amnestii z 3. 2. 1993, nelze o tomto zbytku rozhodovat podle § 64 odst. 1 tr. zák., tedy že se odsouzený osvědčil, resp. že se zbytek trestu vykoná.

(Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 3. 1994 sp. zn. [4 Tz 1/94](#))

K stížnosti pro porušení zákona, kterou podal ministr spravedlnosti ČR, Vrchní soud v Praze zrušil usnesení Okresního soudu v České Lípě z 29. 7. 1993 sp. zn. PP 43/91.

Z odůvodnění:

Usnesením Okresního soudu v České Lípě z 29. 7. 1993 sp. zn. PP 43/91-22 bylo podle § 64 odst. 1 tr. zák. rozhodnuto, že obviněný J. M. vykoná zbytek trestu odnětí svobody, který mu byl uložen rozsudkem Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 17. 10. 1990 sp. zn. 2 T 79/90 a z jehož výkonu byl podmíněně propuštěn usnesením Okresního soudu v České Lípě z 12. 4. 1991 sp. zn. PP 43/91-10. Zároveň bylo rozhodnuto, že obviněný vykoná zbytek trestu v druhé nápravně výchovné

skupině. Usnesení nabylo právní moci dnem vyhlášení.

Proti usnesení, jímž bylo rozhodnuto podle § 64 odst. 1 tr. zák., podal

15. 2. 1994 ministr spravedlnosti ve prospěch obviněného stížnost pro porušení zákona. V mimořádném oprávněm prostředku namítl, že Okresní soud v České Lípě nevzal v úvahu, že usnesením Okresního soudu v Litoměřicích z 1. 3. 1993 sp. zn. 2 T 79/90-56 bylo rozhodnuto, že obviněný je účasten amnestie prezidenta republiky z 3. 2. 1993 a že se mu promíjí zbytek trestu odnětí svobody, a to s účinkem, že se na něho hledí, jako by nebyl odsouzen. Ministr spravedlnosti uvedl, že za tohoto stavu nepřicházelo v úvahu, aby Okresní soud v České Lípě rozhodoval o výkonu zbytku trestu. V závěru stížnosti ministr spravedlnosti navrhl, aby Vrchní soud vyslovil vytýkané porušení zákona, ke kterému došlo v neprospěch obviněného, a aby zrušil napadené usnesení.

Vrchní soud přezkoumal podle § 267 odst. 1 tr. ř. na podkladě stížnosti pro porušení zákona správnost všech výroků napadeného usnesení, jakož i řízení, jež mu předcházelo, a shledal, že zákon byl porušen.

Okresní soud v České Lípě vůbec neměl rozhodovat podle § 64 odst. 1 tr. zák. Takové rozhodnutí nepřicházelo v úvahu z toho důvodu, že zbytek trestu odnětí svobody byl obviněnému prominut na podkladě čl. I odst. 2 Rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii z 3. 2. 1993, a to usnesením Okresního soudu v Litoměřicích z 1. 3. 1993 sp. zn. 2 T 79/90-56.

Bylo-li takto rozhodnuto o prominutí zbytku trestu, bylo vyloučeno, aby poté bylo rozhodováno o jeho výkonu. Okresní soud v České Lípě proto nemohl činit žádné rozhodnutí podle § 64 odst. 1 tr. zák., tj. rozhodnutí, že se zbytek trestu vykoná, ani rozhodnutí, že obviněný se případně osvědčil. Prominutí trestu, resp. jeho zbytku, na podkladě amnestie prezidenta republiky ve skutečnosti má za následek stav, který lze charakterizovat jako zánik trestu, a proto jsou vyloučena rozhodnutí upravující výkon trestu.

Tím, že Okresní soud v České Lípě přesto podle § 64 odst. 1 tr. zák. rozhodl, že se zbytek trestu odnětí svobody vykoná, porušil zákon v citovaném ustanovení v neprospěch obviněného. Okresní soud v České Lípě pochybil i v tom, že zároveň rozhodl zvláštním výrokem o způsobu výkonu trestu, tj. o výkonu trestu v druhé nápravně výchovné skupině. Při rozhodování podle § 64 odst. 1 tr. zák. soud o způsobu výkonu trestu již nerozhoduje, protože o způsobu výkonu trestu je rozhodnuto rozsudkem, jímž byl trest uložen, případně bylo o změně způsobu výkonu trestu rozhodnuto podle § 324 odst. 1 tr. ř. (ve znění účinném do 31. 12. 1993).

Vrchní soud proto vyslovil, že napadeným usnesením byl porušen zákon v ustanovení § 64 odst. 1 tr. zák. v neprospěch obviněného J. M., a zrušil napadené usnesení. Zrušení obsahově navazujících rozhodnutí nepřicházelo v úvahu, protože žádná taková rozhodnutí nebyla učiněna. Postup podle § 270 odst. 1 tr. ř. ani podle § 271 odst. 1 tr. ř. rovněž nepřicházel v úvahu, protože ve věci není třeba činit nové rozhodnutí.